

Vezměte jen takovou otázku zajetí. Místo toho, aby se radovala, že se stále zlepšuje a zlepšuje v hodu na zajetí cíl, je z toho vždy, když se trefí, celá rozvrkočená. Nechápu.

Nechápu. A navíc ještě omezuje možnosti tréninku, páč jak je takhle hodně sněhu, tak prej budem házet jen v místech, kde je přehled. Prej teď přechodně žádný vyhledávání ve vysoký trávě. Tak jo, to vydržim. Ale je to marný, je to marný. Házela tuhle v místě, kde má ten svůj přehled a... no?? A??

Hele, co myslíte? S přehledem ho skorem trefila zas!! Začala nadávat a pojmenovala se tak, že když tohle řekne mně, nebo Kostovi, tak víme, že jsme dost v průšvih. No a to ešče nevěděla, že o dva kilometry dál, kde zas měla ten svůj přehled - na cestě!! - já v trysku skorem šlápnu na zajocha. Nevim, kdo z nás dvou měl větší infarkt. Já jsem hodil hubu - teda mordu, mordu sem hodil a zajic v kotrmelcích mastil na druhou stranu. Chápete to? Proč ten cvok musí spát u cesty?

Ale zima dobrý, zimu já rád. Sníh je fajn, dají se v něm dělat doury, válet se v něm a hlavně předstírat. Předstírání já miluju úplně moc. Sem v tom úplnej march. Jako ostatně ale ve všem co dělám, tady skromnost stranou teda. No a oč jde?? Ve svý podstatě je to velmi jednoduchá záležitost. Leč! V podání skutečného profíka, jako jsem já, jde nakonec o hotový umělecký zážitek. Nepotřebujete k tomu nic moc jen:

1) Moc a moc hlubokej sníh

2) Pánčičku

3) a něco. Metadlo nějaký, který bude metáno. Bodlináče, tenisáka, prostě cokoliv, co se dá mrsknout. V nejhorším případě i kus větve, ale to nemá takovej efekt. Proč vysvětlím později.

Když tohle všechno máte, můžete to rozehrát naplno. Nejdřív na Pánčičce vysomrujete metadlo a hlavně ji přinutíte, ať metá. Běháte, lítáte závějema, nosíte, aportujete jako divý. Jak dlouho? No klidně půl hodky. I dýl, to nechám čistě na vás. A pak přijde vaše chvíle. Pánčička mrskne do dáli (Mnooo do dáli.....to je pravda trochu nadnesený slovo. Do dáli háže páník, to jo. Pánčička řekněme jen... háže □), házedlo sviští vzduchem, dopadá..... vy letíte vpřed, dva... tři poslední skoky a..... útok!! Bacha! Základem je se trefit! Musíte mít dobrou mušku (kdo nemá, přes léto natrénuje).

Předníma nohama MUSÍTE vržený předmět trefit VE SKOKU. Takže při dopadu na zem ho prostě vahou těla zadupete sto sáhů pod zem. Teda pod sněh. A tetkon to teprve dostává tu štávičku. Musíte se začít podívat. Cože se to stalo za zázrak? Jak to přišlo, že NENÍ?? KAM to zmizelo?? Jestli jste někdy viděli zmatenou tetku na rynku, tak víte, co mám na mysli. Točíte se dokolečka, zmateně se rozhlížíte, snaživě a přemýšlivě krabatíte čelo, předstíráte, že si lámete hlavu.

KDE TO SAKRA MŮŽE BÝT? DYK TO TADY TETKON EŠČE BYLO?? NA VLASTNÍ VOČI SEM TO VIDĚL!! TO NEJNI MOŽNÝ!! ALE JÁ TO TAK NENECHÁM, NENECHÁM, KDYBYCH SE MĚL DO AUSTRÁLIE PROHRABAT!! A pustíte se s vervou do toho a hrabete jak vo život. Ale pozor, důležitá je jedna věc! Musíte hrabat organizovaně - tzn. za žádnou cenu nesmíte ztracený předmět vyhrabat. Je vám to jasný?? V podstatě ho pořád zahrabáváte a zahrabáváte a zahrabáváte, až to kolem vás vypadá, jako že tam vybuchnul granát. Spíš celá bedna granátůch teda.

Nezapomínejte taky na další důležitou věc. Celou tu dobu, kdy PŘEDSTÍRÁTE (páč jen blbej pes by nevěděl, kde to je), že to nemůžete najít, se musíte sem-tam, letmo podívat s uštváním pohledem na pánčičku. Aby jako viděla, jak na tom makáte. Jak do toho dáváte

celou svou osobnost, že to nikdy nevzdáte. Že se fakt snažíte a dřete, že pomalu duši vypustíte. Není vůbec od věci, když přidáte nějaký ten zvukovej doprovod. Můžete vystačit jen s huhlavým komentováním, ale ...takový to načtvatý bručení je lepčejší na efekt, to je fakt.

A nebo, začněte huhlat a pak přidejte na volume. Kombinace obojího bude možná nejlepčí. Teprve, až když zrejete okolí tak, že to vypadá, že ho před pěti minutama opustilo stádo prasat, přijde chvíle na kouzelnickéj trik. Když už to vypadá naprosto beznadějně, uděláte stejně jako Dejvid Ouptrříld nějaký to simsalabim! A! Hle! Zázrak. Ste statečnej zachránce, páč po hodinách usilovný dřiny ste našel TO, co již navždy v hlubinách ztraceno bylo!!!

Na tuhle chvíli je nejlepčejší, hledáte-li něco uřvanýho. Páč to pak můžete vítězně zmáčknout v kušně a vyloudit z toho patřičně ječivej zvuk. A pak za zvuku fanfár (nebo spíše šílenejch dud, máte-li teda něco pískacího) cváláte vítězoslavně prostorem, s hrdě vztyčenou hlavou. Nalezené při tom budto vyhazujete do výšky, nebo alespoň mocně potřásáte hlavou a rituálně to zabíjíte. Řeknu vám - ovace zaručeny!

A ted' teda proč klacek jen v nouzi nejvyšší. Klacek je fajn v tom, že po nálezu má oproti jiným předmětům jednu výhodu. A to, že při vítězoslavném cvalu v kruzích s ním můžete přihlížející a náležitě vás obdivující publikum třískat do nohou. Tuhle výhodu ale vyvažují dvě nevýhody. Ta první je, že u velkých klackůch se těžko dá předstírat, že ho nevidíte, když ta mrcha pořád někde vyčihuje ze sněhu. Ať děláte, co děláte, začasto to někde čouhá. A ta druhá?

Že i když máte vhodnou velikost a v těch závějích kládu fakt ztratíte, tak vzhledem k nulové hodnotě se vám taky může stát, že se vám vaše plány zhroutí. Když přeženete dobu

předstírání a hledáte moc dlouho, může pánčičce taky dojít trpělivost a záchrannou akci odvolá. A vy přijdete o svých deset minut slávy. Mluvim z vlastní zkušenosti. A pak celý předchozí snažení přijde dost jako vniveč.

Což se vám u věcí domovních, tedy věcí z domova donesených zpravidla nestane. Říkám zpravidla, ale jako všude, i zde jsou výjimky potvrzující pravidlo. Pánik třeba, ten nemá trpělivost vůbec a když nenajdu tenisáka v limitu, tak ho tam prostě klidně nechá!!! Chápete to? Naštěstí přijde obleva a já vim, že je zas s pánčičkou najdem, jako tudle. Přinesli jsme domů tři!! Tři celý tenisáky.

No ale já sám za sebe doufám, že obleva hned tak nebude. Že si sněhu ešče užiju, páč ho mám rád. Sice chodim domů vorvanej jak starej plakát, páč přece jen každej den lítat dvě hodiny v závějích to jednoho odrovná, ale mi to neva. Mám kondičku, nejsem žádněj lenošivec. A jak se to pak spí. Upadnu večer v pelechu do kómatu. Vytrčim všechny čtyři nohy do vzduchu, povolej mi pysky, takže pánčička se mi směje, že vypadám jako vesmírná obluda, a usnu spánkem tak hlubokým, že mě nevzbudí ani vlastní chrápání, který lomcuje oknama a budí sousedy o dvě patra vejš. Jo zima je fajn.

15.2.2010